RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 111.536 van 15 oktober 2002
in de zaak A. 98.628/XIV-1023.

In zake : 1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat P. MEULEMANS,
kantoor houdende te 2800 MECHELEN,
Koningin Astridlaan 143

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beide van Kazachse nationaliteit, op 21 december 2000 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 3 augustus 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 13 februari 2001 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 3 juli 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 september 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. MEULEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van Adjunct-adviseur V. HOEFNAGELS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat J. HENDRIX die, loco Advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX en XXX hebben de Kazachse nationaliteit en komen op 18 juli 2000 in België binnen waar zij zich op 19 juli 2000 vluchteling hebben verklaard.

1.2. Op 3 augustus 2000 wordt aan verzoekers een beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf betekend, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 23 november 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf van 3 augustus 2000. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motivering luidt als volgt :

Ten aanzien van eerste verzoekster :

> "(...)
> Betrokkene werd verhoord op 31 oktober 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.
> Betrokkene, een Kazachs staatsburger van Russische origine, zou op 8 juli 2000 samen met haar man XXX (O.V. 4.984.203)en hun twee kinderen Kazachstan verlaten hebben richting België. Betrokkene zou op 18 juli 2000 in België aangekomen zijn, waar ze de volgende dag het statuut van vluchteling aanvroeg bij de Belgische autoriteiten. Betrokkene is in het bezit van een geldige Kazachse identiteitskaart. Volgens betrokkenes verklaringen op het Commissariaat-generaal (dd. 31 oktober 2000) verliet

zij en haar familie Kazachstan omdat ze er problemen hadden omwille van hun Russische afkomst. De problemen zouden begonnen zijn in november 1999 toen betrokkenes man betrokken geraakte in een ongeval met iemand van de verkeerspolitie. De dag na het ongeval zou betrokkenes man naar de verkeerspolitie gegaan zijn om bij de chef zijn beklag te doen. De chef zou gezegd hebben dat hij zijn medewerkers meer geloofde dan betrokkenes man. Haar man zou toen de wagen van de andere persoon hebben moeten herstellen. Op een avond zou de persoon van de verkeerspolitie betrokkenes man bedreigd hebben. Betrokkenes man zou toen gezegd hebben dat hij in geen geval geld aan hen zou betalen. In april 2000 zou betrokkenes zoon afgeranseld thuisgekomen zijn. Ze zouden de volgende dag naar het ziekenhuis en de politie gegaan zijn om klacht neer te leggen. De politie zou toen geweigerd hebben de klacht te aanvaarden omdat de zoon de daders niet kon aanduiden. Een paar dagen later zou hun zoon opnieuw afgeranseld zijn. Betrokkenes man zou daarna opnieuw bezoek hebben gekregen van de persoon van de verkeerspolitie en haar man zou dan twee maanden gekregen hebben om het geld te betalen. Daarna zouden ze beslist hebben om Kazachstan te verlaten.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene op het Commissariaat-generaal expliciet verklaarde dat de problemen die ze hadden rechtsreeks met hun Russische origine te maken hadden. Hierover dient opgemerkt te worden dat de door betrokkene aangehaalde vervolging door de Kazachse overheid en etnisch-Kazachse bevolking niet overeenstemt met de documentatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. In deze documentatie (Missierapport Kazachstan van de Immigratieambtenaar Ministerie van Binnenlandse Zaken 14 september - 10 oktober 2000 en Informatie Kazachstan Cedoca, november 2000; De Standaard en La Libre Belgique, 31 oktober 2000) wordt nergens melding gemaakt van dergelijke vervolging. Meer nog, uit deze informatie blijkt dat er geen sprake is van enige vervolging van de Russische bevolkingsgroep.

Uit voorvermelde informatie blijkt dat de hogere Kazachse autoriteiten gevoelig zijn voor elke vorm van etnisch geweld en spanning, waardoor het op dit niveau voor personen van Slavische afkomst mogelijk is bescherming te krijgen. Bijgevolg kan niet worden gesteld dat mogelijke slachtoffers van dergelijke vervolging niet op bescherming van de Kazachse overheid kunnen rekenen. Betrokkene had hoe dan ook de bescherming van die hogere overheden kunnen inroepen.

Gezien het bovenstaande kan er geen geloof gehecht worden aan betrokkenes asielrelaas.

Aldus kan er in hoofde van betrokkene geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie vastgesteld worden. De door betrokkene neergelegde documenten (internationaal paspoort van haar man en zoon; identiteitskaart van betrokkene; geboorteaktes van betrokkene, haar man en haar kinderen; huwelijksakte; werkboekje van betrokkene en haar man; verschillende attesten in verband met de schoolcarrières van haar kinderen en rijbewijs van haar man) wijzigen niets aan hetgeen hiervoor werd uiteengezet aangezien ze geen betrekking hebben op de door betrokkene ingeroepen problemen.

Ook in het kader van de asielprocedure van betrokkenes echtgenoot XXX (O.V. 4.984.203) werd een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 3 augustus 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).”.

Ten aanzien van tweede verzoeker XXX :

"(...)
Betrokkene werd verhoord op 31 oktober 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.
Betrokkene, een Kazachs staatsburger van Russische origine, zou op 8 juli 2000 samen met zijn vrouw XXX (O.V. 4.984.203)en hun twee kinderen Kazachstan verlaten hebben richting België. Betrokkene zou op 18 juli 2000 in België aangekomen zijn, waar hij de volgende dag het statuut van vluchteling aanvroeg bij de Belgische autoriteiten. Betrokkene is in het bezit van een geldig internationaal Kazachs paspoort.
Volgens betrokkenes verklaringen op het Commissariaat-generaal (dd. 31 oktober 2000) zou hij Kazachstan verlaten hebben omdat hij er problemen had omwille van zijn Russische origine. De problemen zouden begonnen zijn toen betrokkene in november 1999 betrokken was in een ongeval met een Kazach die bij de verkeerspolitie werkte. De persoon van de verkeerspolitie zou gezegd hebben dat betrokkene moest instaan voor de reparatie van de wagen. Ongeveer veertig minuten na het ongeval zouden er twee agenten van de verkeerspolitie gekomen zijn die een proces-verbaal opstelden en betrokkene de schuld van het ongeval gaven. Betrokkene zou de volgende dag naar de verkeerspolitie gegaan zijn om de chef te spreken die hem zei dat hij de beslissing van de verkeerspolitie niet kon betwisten. In februari 2000 zou de wagen van de persoon van verkeerspolitie hersteld zijn. De agent zou dan 500 dollar morele schadevergoeding aan betrokkene gevraagd hebben, wat betrokkene echter weigerde te betalen. Eind maart 2000 zou de man van de verkeerspolitie met twee andere Kazachen langsgekomen zijn en opnieuw om het geld gevraagd hebben. Twee weken later zou betrokkenes zoon afgeranseld thuisgekomen zijn. De aanvallers zouden tegen zijn zoon gezegd hebben dat hij aan zijn vader moest zeggen zijn schulden te betalen. Betrokkene zou met zijn zoon voor een medische expertise naar het ziekenhuis gegaan zijn en tevens klacht ingediend hebben bij de politie. De politie zou gezegd hebben dat hen niet te kunnen helpen omdat de zoon de daders niet herkend had. De inspecteur zou aan betrokkene gezegd hebben dat het probleem was dat hij van een andere origine was. Eind april 2000, begin mei 2000 zou zijn zoon opnieuw afgeranseld geweest zijn. Enkele dagen later zou de persoon van de verkeerspolitie langsgekomen zijn en zou hij betrokkene twee maanden de tijd gegeven hebben om aan het geld te geraken.
Daarna zouden ze beslist hebben om Kazachstan te verlaten. Betrokkene stelde eveneens dat veel mensen van niet-Kazachse origine worden lastiggevallen en afgeranseld en dat niet Kazachen verplicht worden het land te verlaten.
Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de opeenvolgende verklaringen van betrokkene (verhoor Dienst Vreemdelingenzaken dd. 27 juli 2000 en interview op het Commissariaat-generaal dd. 31 oktober 2000) niet overeenstemmen. Zo verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat zijn zoon half april 2000 voor de eerste maal aangevallen werd en dat hij eind april, begin mei 2000 een tweede maal afgeranseld werd (zie CGVS p.7-9). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat zijn zoon de eerste maal afgeranseld werd op 8 mei 2000 en dat de tweede aanval op zijn zoon enkele dagen later gebeurde (zie DVZ vraag 42).
Vervolgens dient opgemerkt te worden dat betrokkene op het Commissariaat-generaal expliciet verklaarde dat zijn Russische afkomst de oorzaak is van al zijn problemen. Hierover dient opgemerkt te worden te dat de door betrokkene aangehaalde vervolging door de Kazachse overheid en etnisch-Kazachse bevolking niet overeenstemt met de documentatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. In deze documentatie (Missierapport Kazachstan van de Immigratieambtenaar Ministerie van Binnenlandse Zaken 14 september - 10 oktober 2000 en Informatie Kazachstan Cedoca, november 2000; De Standaard en La Libre Belgique, 31 oktober 2000) wordt nergens melding gemaakt van dergelijke vervolging. Meer nog, uit deze informatie blijkt dat er geen sprake is van enige vervolging van de Russische bevolkingsgroep.
Uit voorvermelde informatie blijkt dat de hogere Kazachse autoriteiten gevoelig zijn voor elke vorm van etnisch geweld en spanning, waardoor het op dit niveau voor personen van Slavische afkomst mogelijk is bescherming te krijgen. Bijgevolg kan niet worden gesteld dat mogelijke slachtoffers van dergelijke vervolging niet op bescherming van de Kazachse overheid kunnen rekenen. Betrokkene had hoe dan ook de bescherming van die hogere overheden kunnen inroepen.
Gezien het bovenstaande kan er geen geloof gehecht worden aan betrokkenes asielrelaas. Aldus kan er in hoofde van betrokkene geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie vastgesteld worden.

De door betrokkene neergelegde documenten (internationaal paspoort van betrokkene en zijn zoon; identiteitskaart van zijn echtgenote; geboorteaktes van betrokkene, zijn vrouw en zijn kinderen; werkboekje van betrokkene en zijn vrouw; rijbewijs van betrokkene; huwelijksakte en verschillende attesten in verband met de schoolcarrières van zijn kinderen) wijzigen niets aan hetgeen hiervoor werd uiteengezet aangezien ze geen betrekking hebben op de door betrokkene ingeroepen problemen.
Ook in het kader van de asielprocedure van betrokkenes echtgenote XXX (O.V. 4.984.203)werd een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen.
Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene.
Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 3 augustus 2000.
De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.
(...).”.

2. Over de ontvankelijkheid.

2.1. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota stelt dat hij niet bevoegd is in te gaan op de middelen van verzoekers voorzover deze betrekking hebben op de bevestigende beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat hij bij brief van 3 oktober 2001 afstand doet van deze exceptie;

2.2. Overwegende dat de beide verwerende partijen opwerpen dat de vordering tot schorsing onontvankelijk is bij gebrek aan het vereiste moeilijk te herstellen ernstig nadeel; dat er geen noodzaak bestaat hierover uitspraak te doen vermits het beroep, zoals hieronder zal worden uiteengezet, dient verworpen te worden wegens gebrek aan gegronde middelen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoekers als enig middel aanvoeren :

“Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, artikel 52 van de Vreemdelingenwet alsmede de rechten van verdediging
(1) Aangezien dient vastgesteld te worden dat het CGVS twijfelt aan hetgeen verzoekers in het land van herkomst hebben meegemaakt;
Dat hiervoor wordt verwezen naar de informatiebronnen uitgaande van de Immigratieambtenaar, meer bepaald een missierapport over Kazakstan dd 14 september t.e.m. 10 oktober 2000, zijnde een stuk uitgaande van het Ministerie van Binnenlandse Zaken zelf, alsmede Informatie Kazachstan Cedoca van november 2000, de Standaard en La Libre Belgique dd 31 oktober 2000 waaruit zou moeten blijken dat tussen de autoriteiten van Kazakstan en de Russische onderdanen er geen problemen zijn;

Dat 'loutere beweringen van een partij in een eigen zaak geen bewijs vormen. De aanvaarding van dergelijke beweringen, zonder dat deze gestaafd worden door andere gegevens of door vermoedens, miskent de regels van de bewijslast';
Zie Cass., 17 april 1989, A.C., 1988-89, 947; Pas., 1989, 1, 849, R.W. 1989-90,401;
Dat het daarenboven logisch is dat Kazachstan zelf, alwaar in alle belangrijke beleidsorganisaties Kazachen aanwezig zijn, niet zal toegeven dat zij de mensen van Russische herkomst onderdrukken.
Dat deze stukken zelfs formeel in tegenstrijd zijn met de Russische persartikelen 'Karavan' van 10/11/00, 17/11/00, 4/08/00, 23/06/00 en het artikel 'Korrespondent van KTK (telezender) in het vizier van de Politie';
Zie stukken in schorsingsdossier;
(2) Aangezien verzoekers de overlegging of inzage vragen van de door de Minister aangehaalde documenten;
Dat ook verzoekers verplicht waren om elk document waarnaar zij verwezen over te leggen;
Dat dan ook de rechten van verdediging ernstig werd geschonden wanneer het CGVS gebruik mag maken van niet overgelegde stukken waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing én deze beslissing uitsluitend op deze documenten is gesteund;
Dat derhalve met deze stukken geen rekening kan gehouden worden om te komen tot de beslissing dat de asielaanvraag onontvankelijk is;
(3) Aangezien het bovendien om documenten gaat die verwijzen naar een algemene situatie terwijl het in de asielprocedure er op aankomt dat de zaak persoonlijk van de betrokkene wordt bekeken;
Dat derhalve met deze documenten ook om deze reden geen rekening kan gehouden worden en dat dient vastgesteld te worden dat het CGVS zich op geen ander element (onduidelijkheid en of onvolledigheid) heeft gesteund zodat de beslissing van het CGVS niet wettelijk werd gemotiveerd;
(4) Aangezien het CGVS spreekt van een bedrieglijke aanvraag zonder dat door haar wordt gemotiveerd waarom deze aanvraag met bedrog zou behept zijn;
Dat tot een bedrieglijke aanvraag pas mag besloten worden wanneer er bedrog wordt gepleegd, of er een verklaring werd afgelegd in strijd met documenten of vaststaande feiten;
Zie Mys & Breesch, 1998, nr. 334, blz 132;
(5) Aangezien verzoekers verwijzen naar het zeer uitvoerig feitenrelaas dat werd uiteengezet onder punt 2 van huidig verzoekschrift en waaruit geen enkele tegenstrijdigheid blijkt;
Dat twijfel inderdaad in het voordeel van de asielzoeker speelt, tenzij gegronde redenen zich daartegen verzetten;
Zie Gemeenschappelijk Standpunt Vluchtelingendefinitie, nr. 3;
Zie J.Y. Carlier, 'General Report', p 709, nr. 30;
(6) Aangezien enkel aanvragen die manifest bedrieglijk zijn dienen geweerd te worden in de ontvankelijkheidfase;
Zie de voorbereidende werkzaamheden van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 (Parl. St. zitting Parl. St. zitting 1986-87, 689/1 p 7 m.b.t. de wet van 14 juli 1987 !)
Aangezien het dan ook past, gelet op de hierboven vermelde argumentatie, om de beslissing van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, gewezen op 23 november 2000, te vernietigen;";

3.2.1. Overwegende dat verzoekers een schending aanvoeren van de beginselen van behoorlijk bestuur, van artikel 52 van de Vreemdelingenwet en van de rechten van verdediging;

3.2.2. Overwegende dat, wat een eventuele schending van de rechten van verdediging betreft, opgemerkt moet worden dat de procedure voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve procedure is;

3.2.3. Overwegende dat de bestreden beslissingen op de volgende motieven steunen :

- verzoekers opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en voor het Commissariaat-generaal (CGVS) stemmen niet overeen,
- op het CGVS verklaarde verzoeker dat zijn zoon half april 2000 voor de eerste maal aangevallen werd en dat hij eind april, begin mei 2000 een tweede maal afgeranseld werd,
- voor de DVZ verklaarde verzoeker dat zijn zoon de eerste maal afgeranseld werd op 8 mei 2000 en dat de tweede aanval op zijn zoon enkele dagen later gebeurde,
- vervolgens verklaren verzoekers op het CGVS expliciet dat hun Russische afkomst de oorzaak is van al hun problemen,
- de door verzoekers aangehaalde vervolging door de Kazachse overheid en de etnisch Kazachse bevolking stemt niet overeen met de documentatie waarover het CGVS beschikt; in deze documentatie (Missierapport Kazachstan van de Immigratieambtenaar Ministerie van Binnenlandse Zaken 14 september - 10 oktober 2000 en Informatie Kazachstan Cedoca, november 2000; De Standaard en La Libre Belgique, 31 oktober 2000) wordt nergens melding gemaakt van dergelijke vervolging. Meer nog, uit deze informatie blijkt dat er geen sprake is van enige vervolging van de Russische bevolkingsgroep,
- uit voorvermelde informatie dat de hogere Kazachse autoriteiten gevoelig zijn voor elke vorm van etnisch geweld en spanning, waardoor het op dit niveau voor personen van Slavische afkomst mogelijk is bescherming te krijgen,
- bijgevolg kan niet worden gesteld dat mogelijke slachtoffers van dergelijke vervolging niet op bescherming van de Kazachse overheid kunnen rekenen,
- verzoekers hadden hoe dan ook de bescherming van die hogere overheid kunnen inroepen,
- gezien het bovenstaande kan er geen geloof gehecht worden aan hun asielrelaas,
- aldus kan er bij verzoekers geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie vastgesteld worden,
- de door verzoekers neergelegde documenten (internationaal paspoort van verzoeker en zijn zoon; identiteitskaart van verzoekster; geboorteaktes van verzoeker, verzoekster en hun kinderen; werkboekje van verzoeker en van verzoekster; rijbewijs van verzoeker; huwelijksakte en verschillende attesten in verband met schoolcarrières

van hun kinderen) wijzigen niets aan hetgeen hierboven werd uiteengezet aangezien ze geen betrekking hebben op de door verzoekers ingeroepen problemen;

dat verzoekers niet akkoord kunnen gaan met de documenten waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissingen steunt; dat verzoekers stellen dat deze stukken formeel worden tegengesproken door Russische persartikels; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen beroep kon doen op deze stukken vermits ze een algemene situatie betreffen terwijl de asielprocedure persoonlijk moet worden bekeken; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook heeft nagelaten de betrokken stukken aan verzoekers over te leggen; dat de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gebruikte informatie zich in het administratief dossier bevindt en verzoekers er derhalve via die weg kennis kunnen van nemen; dat verzoekers beweren dat de informatie uit deze stukken formeel in tegenstrijd is met Russische persartikels; dat deze persartikels bij het verzoekschrift zijn gevoegd; dat verzoekers echter nergens concreet aangeven hoe de inhoud van deze persartikels de informatie van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou tegenspreken; dat er evenmin uit blijkt dat ze de persoonlijke situatie van verzoekers betreffen; dat er geen reden voorhanden is op grond waarvan het gebruik van bijkomende (naast de door verzoekers uiteengezette asielmotieven) informatie door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou verboden zijn; dat verzoekers ten slotte stellen dat de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgestelde bedrieglijkheid van hun asielaanvragen, niet gemotiveerd wordt; dat ze een uitvoerig feitenrelaas hebben gegeven zonder tegenstrijdigheden; dat enkel manifest bedrieglijke aanvragen in de ontvankelijkheidsfase mogen geweerd worden; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van de vluchtelingenverklaring de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat in dit verband de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de bedrieglijkheid en kennelijke ongegrondheid van een asielaanvraag kan besluiten en kan vaststellen dat de aanvraag van verzoekers kennelijk vreemd is aan de criteria van de Vluchtelingenconventie; dat verzoekers geen rechtstreekse argumenten aanbrengen die een schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken; dat verzoekers zeer vaag blijven in hun verwijten; dat uit de hiervoor in extenso weergegeven motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk motiveert waarom de asielaanvragen afgewezen worden; dat verzoekers geen enkele moeite doen om deze motieven in concreto te weerleggen; dat hun loutere affirmaties in deze niet overtuigen; dat verdere concrete argumenten die de wettigheid van de bestreden beslissingen in het gedrang

brengen, volledig ontbreken; dat een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen niet aannemelijk wordt gemaakt; dat het enig middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien oktober tweeduizend en twee, door :

de H.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

C. PETERS. **A. BEIRLAEN.**